

Ztráta paměti

VÝCHOZÍ TEXT

Erik se probouzí v nemocnici. Z posledních sedmi dnů svého života si vůbec na nic nevzpomíná. Až příchod nečekané návštěvy způsobí, že se mu z paměti vynoří první mlhavá vzpomínka. Od tohoto okamžiku se Erikovi postupně začínají vybavovat jednotlivé události...

Zpracování: vypravování o událostech v Erikově životě, které vedly ke ztrátě paměti

Probouzím se v bílé menší místnosti, která se mi nezdá nijak povědomá. Rozhlížím se, slyším různé zvuky, otáčím se, abych zjistil, o co se jedná, a vidím spoustu přístrojů a hadiček. Náhle je mi na omdlení a vracím se do původní polohy.

Najednou někdo zaklepe na dveře a automaticky říká: „Dobrý den, pane Stružský, tak jste se nám konečně probral.“

„Proč tu vůbec jsem, mně nic není,“ namítl jsem a snažil jsem se pomalu zvednout.

„Nehýbejte se, mladý muži. Ty stehy ještě potřebují klid,“ prohlásil velmi sympatický doktor. Ano, došlo mi to.

Lékař mi vysvětlil, o co jde, že mě sem přivezla sanitka s velkým otřesem mozku, vnitřním krvácením a dvěma zlomenými žebry, prý autonehoda.

Druhý den, když se probudím, všimnu si jakési mladé dívky, která seděla otočená čelem k oknu a dívala se z něj kamsi do dále. Hnědá vlnitá hlava, splihlá po dlouhém vylehávání, se odvrátila od okna a dívala se přímo na mě. Nemohl jsem si vůbec vybavit, o koho se jedná, ale vím, že tu dívku znám. Dívka mě pozorovala tak smutným a nešťastným pohledem, vypadala, že se každou chvíli rozbřečí.

„Eriku, moc se omlouvám,“ řekla po dlouhém, možná i nekonečném tichu. Za co se ta holka, proboha, omlouvá?

„Za co se přesně omlouváte?“ Její pohled změkl tak, že se opravdu rozbřečela.

„Ty si mě ani nepamatuješ... Za to můžu já, říkal jsi mi, ať neřídím rozčilená, že to není dobrý nápad, a teď už ani nevíš, kdo jsem,“ dořekla celá uszlzená. Ten hlas mi byl povědomý, někdy jsem ho musel slyšet, ale kdy? Naposledy si vybavuji, že jsem se před týdnem pohádal s matkou kvůli tomu, že mi zatajila, že mám někde ještě nějakého sourozence, neřekla ale, jestli sestru nebo bratra. Ani nevím, jak vypadá můj vlastní otec a jestli třeba žije u něj, ale jedno vím jistě, rozhodl jsem se jednat.

„Můžeš se mi trochu přiblížit nebo tak něco?“ zeptal jsem se zdvořile.

„Přišel jsi asi před týdnem k našemu domu s tím, že hledáš mého otce, tvrdil jsi mi, že máte spolu hodně společného a že je to i tvůj táta,“ řekla s pohledem

zapíchnutým do mě a pokračovala, „tvrdil jsi, že hledáš svého otce a druhého sourozence, říkal jsi, že ti matka vše tajila a vydal ses ho sám hledat.“ Pane Bože, ona je to pravda?:

„To není možné, poslední, co si pamatuju, je rozhovor s mámou právě o tomhle,“ oznámil jsem jí trochu vyděšeně.

„Takže si pamatuješ vše kromě posledního týdne, co jsi byl u nás, skvělé.“ Já jsem byl u nich? Vybavuju si menší dům s obrovskou zahradou, s dvěma psy a dvě mlhavé postavy, jedna z nich volá na druhou jméno Laura. Že by to byla ona? Nevím, mám to zkusit? Za zkoušku nic nedám.

„Lauro?“ řekl jsem a ona zpozorněla.

„Ty znáš mé jméno?“

„Co se stalo dál?“

„Volala tvoje máma našemu otci, pohádali se. Vezla jsem tě domů a stalo se... tohle. Je mi to moc líto, Eriku.“

Uslyšíme zaklepaní a vejdou dvě osoby, jedna z nich je matka, druhá jakýsi muž. Vracím se v paměti k obrázku malého domu a dvou zamlžených lidí. Ta druhá osoba bude on, můj otec.“

„Tati, on si nás moc nepamatuje,“ řekla mu Laura smutně.

„To nevádí, zlatíčko, půjdeme,“ řekl muž po mámině boku, vzal Lauru a pomalu odcházeli.

„Ne, počkejte,“ zařval jsem na ně, „rád vás všechny vidím pohromadě, mami, tati, Lauro!“

Konečně si na vše pomalu vzpomínám. A na to společné odpoledne nikdy nezapomenu.

Barbora Pokorná, 04T